

Aleksij Kobal:

NOCTURNO

Razstavišče Monfort, Obala 8, Portorož

Slikar Aleksij Kobal (Koper, 1962) je diplomiral na ljubljanski akademiji za likovno umetnost. Živi in dela v Ljubljani, ukvarja pa se še z oblikovanjem in glasbo.

V razstavišču Monfort v Portorožu so razstavljene njegove oljne slike na platnu, ki so nastale v letih od 2009 do 2012. Prikazujejo fantazijske ambiente, krajine in stavbe v nedoločljivem delu dneva. Nekatere imaginarne zgradbe spominjajo na nam znane objekte: prepoznamo stavbo Kazine v Ljubljani in Plečnikovo cvetličarno na Tromostovju. Kobal nešteto predela, preoblikuje nebo, oblake, stavbe, dele stavb, prestavi jih v novo okolje, spremeni perspektivo, zrcali, doda nove elemente ali kaj odzame, pomnoži (stebrišče, okna ...), pripiše kako sporočilo ali naslika prizor ali simbol, ki opozarja na svetovne politične dogodke, morda na medčloveške odnose. Nekatere stavbe se nerealno končujejo v oblakih ali jih sestavljajo nerealni gradbeni elementi – so fantazijska nerealna arhitektura.

Starejše slike so barvno intenzivnejše, na nekaterih so stavbe nagnetene ali pa stavba zavzame večji del platna. Večinoma so opečnate, oranžnorjave, nebo je skoraj temno modro, s kakim sivkastim oblakom, skoraj idilična urbana krajina. Intenziteta barv in kontrast v nas vzbudita nelagodje, nekakšen strah in negotovost. Ulice so prazne, ljudi ni. Na sliki Titanik opazimo plakat s portretno podobo (napoveduje DJ Aleksija leta 1912), na Izakovi daritvi je na pločevinasti cevi naslikan prizor iz vojne v Palestini (oče je izgubil nogo in sin mu poskuša pomagati), v opečni stavbi pa so številne niše, kot krematorijski vhodi ali morda celice/pogradi v koncentracijskem taborišču. Nekatere slike spodaj rdeče žarijo, kot da bi stavba na sliki začenjala goreti.

Novejše slike so svetlejših modrikasto sivih tonov, vanje zareže z rdečo. Stavbe so steklenih površin, z zračniki, čudnimi stopnišči, brez vrat, odsevajo le nebo in se končujejo v neznanem, nekakšni grozljivi giganti v idiličnem okolju, v oblakih. Tudi ograja na teh stavbah ne pripomore k boljšemu počutju.

Vodarna, 2009, olje na platnu, 200 x 200 cm

Titanic, 2010, olje na platnu, 200 x 230 cm

Na edini sliki, kjer je uporabljena zelena barva, je osamljen podeželski dvorec z gozdom v ozadju, vendar ograjen z mrežo. Je brez vrat, nad oknom pa sveti močna luč. K hiši vodi široka cesta. Učinkuje nekoliko strašljivo.

Slikar pravi: »Te stavbe smo mi.« Kot da smo na meji med svetlim ali jasnim in mračnim, izgublamo se v oblakih, gorimo; za druge ni prostora ne dostopa.

Razstava bo na ogled do 10. junija 2012, od torka do sobote med 11. in 17. uro, ob nedeljah do 13. ure.